

[Givskov Christensen.]

missionens anbefaling af, at der tilvejebringes de fornødne midler hertil og til at udbygge oplysningsarbejdet.

Jeg ser det foreliggende lovforslag som et udtryk ikke blot for ønsket om rent praktisk at sammenfatte lovgivningen, der vedrører blinde og stærkt svagsynede, men også i høj grad for ønsket om at tilvejebringe bedre uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder. Jeg noterer i denne forbindelse med tilfredshed konstateringer af, at de seneste ændringer i folkeforsikringsloven har betydet et fremskridt i henseende til at animere de blinde, som er i stand dertil, til at gå over til fuld selvforsørgelse. Det gældende system har været medvirkende til, at så få blinde har haft normalt arbejde.

Den højtærede ministers forslag, som iøvrigt har mange lighedspunkter med den lov om foranstaltninger for døve og tungøre, som gennemførtes i 1950, medfører, såvidt jeg kan skønne, betydelige ændringer i den gældende lovgivning. Ændringerne betyder en udvidelse af det offentliges forpligtelser med hensyn til uddannelse, arbejdsformidling, starthjælp og støtte til at aftage produktion.

Jeg gentager min principielle tilslutning, men finder anledning til at anføre, at lovforslaget rummer temmelig vidtstrakte bemyndigelser til den højtærede minister og det blindenævn, som i henhold til loven ønskes nedsat. Jeg skal ikke bestride nødvendigheden af visse ministerielle bemyndigelser på denne lovgivnings område, men er af den opfattelse, at vi nødvendigvis må se nærmere på baggrund og retningslinier.

Eksempelvis finder jeg, at spørgsmålet om den ønskede effektivisering af indberetningspligten bør nøjere belyses, både hvad hidtidige erfaringer og ministerens planer for den fremtidige ordning angår. Vi må også have lidt større klarhed over, hvad der vedrørende ansættelse af blindekonsulenter tænkes på med lovforslagets tekst om, at de skal ansættes „i fornødent omfang“. Heri ligger ikke fra min side noget som helst forsøg på underkendelse af det positive resultat, en forsøgsvis konsulentordning har givet, men alene ønsket om, at en konsulentvirksomhed fra første færd lægges i så faste og hensigtsmæssige rammer som overhovedet muligt. Jeg vil iøvrigt anerkende

det utvivlsomt betydningsfulde i, at det gennemførte vejledningsarbejde udbygges, men vil gerne have lidt nærmere klarhed over, hvad det indebærer praktisk og økonomisk. Der er etableret en forsøgsvis ordning i forbindelse med blindeinstituttet på Refsnæs, og det antydes, at når det er gørligt, vil spørgsmålet om normering af særligt personale blive taget op.

Lovforslagets bestemmelser om den erhvervsmæssige placering af blinde, der hidtil er sket gennem blindeinstituttet i København og Dansk Blindesamfund, er utvivlsomt nyttige og i samklang med ønsket om at give de blinde og svagsynede flere og bedre erhvervs muligheder, det være sig som lønarbejdere eller selvstændige, end der hidtil har været. Men der er i denne forbindelse sikkert en række spørgsmål, der bedst egner sig til drøftelse i udvalget.

Jeg finder anledning til at udtrykke min tilfredshed med den lovændring, der er foreslået med hensyn til den skolepligtige alder. Det er på grundlag af indhøstede erfaringer rimeligt at jævnføre den med folkeskolen i almindelighed. Jeg noterer med samme tilfredshed bestemmelsen om, at skoleundervisningen kan bortfalde, hvis det skønnes, at der ved hjemmeundervisning eller på anden måde sørges for barnets undervisning og almindelige udvikling.

I det hele taget er det væsentligt, at hjemmet spiller en central rolle. Det er rigtigt at lægge den største vægt på, at blinde børn, inden de eventuelt skal være kostskoleelever, har fået et naturligt tilhørsforhold til deres familie og er blevet fortrolige med tilværelsen, som den former sig for mennesker i almindelighed.

Det er naturligt på baggrund af gældende lovgivning, at staten i fornødent omfang driver børnehaver, børnehjem, kostskoler og andre skoler for blinde og stærkt svagsynede, men jeg er på den anden side glad for, at man gennem lovgivningen åbner adgang til, at tilsvarende institutioner kan oprettes ved kommunal eller privat foranstaltning.

Jeg vil gerne i det store og hele anerkende forslaget og dets gode motiver. Jeg tror, det er rigtigt på denne måde at samle lovgivningen for blinde og svagsynede, og jeg finder, at der gennemgående er en naturlig og rigtigt tilvejebragt sammenhæng mellem